

планъ и дисциплина, то сичко е напразно! Азъ би можалъ да говора още много за тие нѣща; но намирамъ за по-добре да не говора, защото ми са не иска да разтварямъ старите рани. Какво е мислило въ онова време сърбското правителство, азъ не зная, зная само това, че отъ 200 души бжлгаре полудѣ и самото правителство.

И така, легията са развали и момчетата отидоха въ Влашко. Въ онова време азъ лѣжехъ въ болницата. Когато оздравѣхъ, то отидохъ при военниятъ министръ, който ми рече: »Знаешъ ли, Панайоте, че вашите бжлгарчета са приготвяватъ да минатъ изъ Ромъния въ Бжлгария?« — »Чухъ, но не зная истина ли е,« рѣкохъ азъ. Министрътъ помжълча малко и послѣ проговори: »Азъ зная, че е истина; но мене ми е тврде жално, ако са случи подобно движение. Тие момчета ще да изгинатъ, а Бжлгария не е богата съ подобни хора. Има тука нѣкоя невидима сила, която джеже вашите юнаци и влѣче ги камъ явна смърть. Ако тие преминатъ презъ Дунавътъ, то ще да изгинатъ до единъ. Ти самъ ми разказваше, че народътъ не е още готовъ. Не можеме ли ние да ги задържиме?« — »Тие момчета сж млади и неопитни; а на младиятъ човѣкъ когато дойде нѣщо въ главата, той ще да го направи,« рѣкохъ азъ. — »Трѣба да имъ явите, че ние не можеме да имъ дадеме никаква помощ, ако са побунатъ,« каза г. Блазнаваць. — »Азъ ща да ида въ Букурещъ и ще гледамъ дано ги убѣда да са откажатъ сега-за-сега отъ своите намѣрения,« рѣкохъ азъ и пригетовихъ са за пжть. На другиятъ день г. Блазнаваць ма повика, даде ми 80 жл. австр. за